

wil tillige bede ham om at meddele os Indholdet; thi min Stilling idetmindste vilde være betydelig lettere, naar jeg kunde sammenligne denne Indstilling med det foreliggende Forslag og derved komme til Bished om, at dette er bedre end det, der vilde være kommet fra Fællesudvalget. Seg var med til at sende Hærløven til Fællesudvalget, for at disse langvarige Forhandlinger i Folkethinget og Landstinget dog kunde bære nogen Frugt, og de to Forslag, der vare vedtagne dels af Folkethinget, dels af Landstinget, kunde ad den i Grundloven hjemlede Wei blive underfasteede en omhyggelig Undersøgelse, og Uoverensstemmelserne mellem dem gjennem Indstillinger til Thingene finde deres Afhjælpning. Det forekommer mig nu, at denne Institution, Fællesudvalget, har afgivet den fuldstændigste Falliterklæring ved at løbe fra sit Arbejde og overdrage til nogle Medlemmer udenfor Udvalget — (Bernsen: Det var Medlemmer af Udvalget) . . . ja, men det foregik udenfor Udvalget — i et Par Dage at udarbejde et Forslag, som saa skal foretrækkes for det, som Rigsdagen i omtrent $\frac{3}{4}$ Aar har forhandlet. Seg er ikke istand til at erkjende det Berettigede eller Forsvarlige i en saadan Fremgangsmaade. Den praktiske Anvendelse af vor fri Forsatning skal have sit vigtigste og bedste Korrektiv i den fuldstændige Aabenhed, hvormed Offentligheden kan undersøge og kritisere vor Virksomhed. Alene af den Grund anser jeg det for uheldigt, at den væsentligste Afgjøvelse af Sagerne finder Sted i Udvalgene for lukkede Døre, saa at Forhandlingerne her i Salen, hvori Offentligheden skal søge sin Oplysning, blive ofte mere vildledende end veiledende; men der er dog den praktiske Nytte med disse Udvalg, at de kunne bidrage til at fremme Sagerne, ligesom jo ogsaa Udvalgsprotokollerne altid meddele nogen Oplysning om, hvad der er foregaaet der. Anderledes derimod stiller det sig, naar Sagernes Afgjøvelse trækker sig tilbage i det dybeste Mørke, i hemmelige Forhandlinger udenfor Udvalgene, hvor ingen Dødelig er istand til at kontrollere, hvad der foregaar. (Afbrydelse). Et æret Medlem siger: Hu! Ha!; jeg vil sige, at den Dag kan komme, da man siger Hu! Ha! til hele Forsatningen, naar den anvendes saaledes, at Intrigue-spil og uberettigede, skjulte Motiver kunne blive bestemmende ved Afgjøvelse af de vigtigste Spørgsmaal, hvor Offentligheden er unddragen enhver Kontrol. Det er de store Betæneligheder, jeg har ved denne Sag. Det forekommer mig, at det bedste moralske Værn, vi have for vor Forsatnings heldige Anvendelse, tabes, naar vi skride ind paa denne Wei, som kan blive af den mest skæbnesvangre Indflydelse paa vort Forsatningslivs Udvikling. Altsaa af den Grund kan jeg ikke finde den Wei, man her har betraadt, rigtig, og jeg vil endda ikke se hen til, at det forekommer mig at være en oprørende

Krænkelser mod Medlemmer af et Udvalg, der af Rigsdagen have modtaget det Hverv at behandle en stor og vigtig Sag, at affære dem enhver Leilighed til at tage deres Andel i denne Sags Behandling, og hvad der forekommer mig endnu vigtigere: Det nedfætter Betydningen af Rigsdagens Forhandlinger endnu mere, end de allerede ere nedfattede.

Formanden (Krabbe): Forholdet mellem Medlemmer indbyrdes i et Udvalg vedrører ikke vore offentlige Forhandlinger, og naar det fremsættes her, at Handlinger, der forudsættes at være foretagne af nogle Udvalgsmedlemmer, indeholde en oprørende Krænkelser mod Andre, kan jeg ikke lade være at paatale et saadant Udtryk, da det ikke vil kunne undgaa at virke som en Fornærmelse, der ikke bør fremsættes her i Thinget.

Jagd: Seg betragter naturligvis den høitærede Formand for fuldt berettiget til at tale paa Thingets Begne; men min Opfattelse af denne Sag skaar uforandret . . .

Formanden (Krabbe): Naar en Uttring er paataalt, er det ikke for at gjøre en individuel Opfattelse fra Formandens Side gjældende overfor en æret Taler, men det er for at hævde det, der i Thinget, for Thingets Skyld, maa være gjældende; jeg kan derfor ikke tilstede, at det Medlem, hvis Ord ere paataalte, gjentager dem paa en anden Maade, selv om dette sker i en lempelig Form. Seg maa paatale dette igjen.

Jagd: Seg tror, at den høitærede Formand har overhørt, at jeg sagde, at jeg erkjendte hans Berettigelse til at udtale dette paa Thingets Begne.

Formanden (Krabbe): Men det ærede Medlem spjæde dertil Ord, hvorved han i Virkeligheden gjentog det, han isorveien havde sagt. Det ærede Medlem vil vist være enig med mig, naar jeg siger, at Saadant ikke kan tilstedes.

Jagd: Seg skal altsaa ikke fortsætte denne Forhandling med den høitærede Formand, hvis Myndighed i den Retning jeg høier mig for, men jeg skal kun bemærke, at jeg for mit personlige Vedkommende ikke kan se Andet, end at vi her ere komne ind paa en Wei, som kan medføre de ulykkeligste Følger for vort Forsatningslivs Udvikling. Altsaa, jeg siger, fra den Side betragtet fremstiller Forslaget sig ikke for mig i nogen heldig Stikfelse.